Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
MACIEJE SZPUNARA
přednesené dne 19. října 2016 [1]

Věc C-60/15 P

Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH
proti

Evropské komisi

„Kasační opravný prostředek — Přístup k informacím o životním prostředí — Aarhuská úmluva — Článek 4 odst. 4 písm. a) — Důvody pro odmítnutí přístupu — Důvěrnost řízení či postupů orgánů veřejné správy — Nařízení (ES) č. 1367/2006 — Článek 6 odst. 1 — Nařízení (ES) č. 1049/2001 — Článek 4 odst. 3 a 5 — Ochrana rozhodovacího procesu orgánu — Nesouhlas vyjádřený členským státem — Informace o zařízeních, kterých se týká řízení o přidělování povolenek na emise skleníkových plynů — Částečné odmítnutí přístupu“

Úvod

1. Společnost Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH se projednávaným kasačním opravným prostředkem domáhá zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 11. prosince 2014, Saint-Gobain Glass Deutschland v. Komise (T-476/12, nezveřejněný, dále jen „napadený rozsudek“, EU:T:2014:1059), kterým Tribunál zamítl její žalobu směřující ke zrušení rozhodnutí Komise ze dne 17. ledna 2013 (GestDem 3273/2012) týkajícího se částečného odmítnutí žádosti o přístup k dokumentu, který Spolková republika Německo předala Komisi v rámci řízení o přidělování povolenek na emise skleníkových plynů, uvedeného v článku 10a směrnice 2003/87/ES [2] (dále jen „sporné rozhodnutí“).

2. V rámci právní problematiky, kterou vznesl tento kasační opravný prostředek, se Soudní dvůr bude zabývat zásadou restriktivního výkladu důvodů pro odmítnutí přístupu k informacím o životním prostředí [3], která je uvedena v čl. 6 odst. 1 nařízení (ES) č. 1367/2006 [4], jakož i vykládat důvod pro odmítnutí týkající se důvěrného rázu řízení či postupů orgánů veřejné správy, který je uveden v čl. 4 odst. 4 písm. a) úmluvy o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí (dále jen „Aarhuská úmluva“) [5].

1 — Původní jazyk: francouzština.

2 — Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 13. října 2003 o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství a o změně směrnice Rady 96/61/ES (Úř. věst. 2003, L 275, s. 32; Zvl. vyd. 15/07, s. 631).

3 — Poznamenávám, že tato problematika je vznesena mimo jiné ve věci ClientEarth v. Komise (C-57/16 P), která se projednává před Soudním dvorem.

4 — Nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 6. září 2006 o použití ustanovení Aarhuské úmluvy o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí na orgány a subjekty Společenství (Úř. věst. 2006, L 264, s. 13).

5 — Úmluva byla podepsána v Aarhusu (Dánsko) dne 25. června 1998 a jménem Evropského společenství byla schválena rozhodnutím Rady 2005/370/ES ze dne 17. února 2005 (Úř. věst. 2005, L 124, s. 1).

Právní rámec

3. Článek 4 Aarhuské úmluvy stanoví následující:

„1. Každá strana zajistí, aby orgány veřejné správy na žádost o informace o životním prostředí zpřístupnily tyto informace veřejnosti podle následujících odstavců tohoto článku, v rámci vnitrostátní právní úpravy, […] pokud o ně bylo požádáno […]:

a) aniž by musel být prokázán [zvláštní] zájem;

[…]

4. Žádost o informace o životním prostředí lze zamítnout, jestliže by poskytnutí těchto informací nepříznivě ovlivnilo:

a) důvěrný ráz řízení či postupů orgánů veřejné správy v případech, kdy vnitrostátní právo stanoví tento důvěrný ráz;

[…]

Důvody pro odmítnutí žádosti uvedené výše budou interpretovány restriktivně, přičemž se bude brát v úvahu zájem veřejnosti, jemuž by zveřejnění sloužilo, a zda se požadované informace vztahují k emisím vypouštěným do životního prostředí.

[…]“

4. Článek 4 nařízení (ES) č. 1049/2001 [6], nadepsaný „Výjimky“, v odstavcích 3 a 5 stanoví:

„3. Přístup k dokumentu, který orgán vypracoval k vnitřnímu použití nebo který obdržel a který se vztahuje k záležitosti, v níž orgán ještě nerozhodl, se odepře, pokud by zpřístupnění dokumentu vážně ohrozilo rozhodovací proces orgánu, neexistuje-li převažující veřejný zájem na zpřístupnění.

[…]

5. Členský stát může požádat orgán, aby nezveřejňoval dokument pocházející z tohoto členského státu bez jeho předchozího souhlasu.“

5. Článek 6 nařízení č. 1367/2006, nadepsaný „Uplatňování výjimek, pokud jde o žádosti o přístup k informacím o životním prostředí“, v odstavci 1 stanoví:

„Pokud jde o čl. 4 odst. 2 první a třetí odrážku [nařízení č. 1049/2001], s výjimkou šetření, zejména týkajících se možného porušení [unijního] práva […], má se za to, že převažující veřejný zájem na zpřístupnění existuje v případě, kdy se požadované informace týkají emisí do životního prostředí. Pokud jde o ostatní výjimky stanovené v článku 4 [nařízení č. 1049/2001], vykládají se důvody pro odmítnutí restriktivně s přihlédnutím k veřejnému zájmu, jemuž zpřístupnění slouží, a ke skutečnosti, zda se požadované informace týkají emisí do životního prostředí.“

6 — Nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. 2001, L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331).

Skutečnosti předcházející sporu

6. Skutečnosti předcházející sporu, jak vyplývají z napadeného rozsudku, lze popsat následujícím způsobem.

7. Společnost Saint-Gobain Glass Deutschland je společností působící na světovém trhu se sklem, která provozuje zařízení spadající do oblasti působnosti směrnice 2003/87.

8. Dopisem ze dne 3. července 2012 navrhovatelka požádala Evropskou komisi o zpřístupnění dokumentu, který jí předala Spolková republika Německo v rámci řízení o přidělování bezplatných povolenek na emise skleníkových plynů, uvedeného v článku 10a směrnice 2003/87. Tento dokument obsahuje informace o některých zařízeních navrhovatelky nacházejících se na německém území, zejména údaje týkající se „původních instalovaných kapacit“ a prozatímního počtu povolenek na emise přidělených na období mezi roky 2013 a 2020.

9. V návaznosti na odmítnutí své původní žádosti žalobkyně předložila dopisem ze dne 7. srpna 2012 potvrzující žádost o přístup k dokumentům.

10. Německé orgány některé z dotčených informací zveřejnily.

11. Sporným rozhodnutím Komise přiznala částečný přístup k požadovaným informacím, a sice k informacím, které německé orgány zveřejnily, jakož i k některým jiným nepodstatným informacím a ke zbývajícím uvedeným informacím přístup odmítla.

12. Komise své zamítavé rozhodnutí jednak založila na čl. 4 odst. 3 prvním pododstavci nařízení č. 1049/2001, když měla za to, že zpřístupnění požadovaných informací v plném rozsahu vážně ohrozí její rozhodovací proces, který stále probíhal a týkal se téměř 12 000 zařízení ve 27 členských státech v rozhodné době. Podle Komise by sdělení uvedených informací v plném rozsahu umožnilo veřejnosti, a zvláště dotčeným podnikům, aby vznesly otázky nebo uvedly kritiky týkající se informací předaných členskými státy, přičemž by hrozilo, že bude narušen rozhodovací proces jak u Komise, tak u členských států. Podle Komise hrozí, že by tato narušení způsobila závažné průtahy v uvedeném rozhodovacím procesu a byl by narušen dialog mezi Komisí a členskými státy.

13. Komise nekonstatovala, že by existoval převažující veřejný zájem ve smyslu čl. 4 odst. 3 prvního pododstavce nařízení č. 1049/2001, který by odůvodnil zpřístupnění požadovaných informací, přičemž upřesnila, že zájmy uvedené navrhovatelkou v její žádosti jsou čistě soukromé povahy. Přednostní zájmy v projednávané věci spočívaly v zajištění přijetí rozhodnutí bez jakéhokoli vnějšího zasahování a v zachování ovzduší důvěry mezi Komisí a německými orgány. Kromě toho Komise připomněla, že významnou část požadovaných informací již německé orgány zveřejnily, a uvedla, že veřejnost již tedy měla přístup k hlavním prvkům návrhu na harmonizované přidělování bezplatných povolenek na emise skleníkových plynů.

14. Konečně Komise upřesnila, že i za předpokladu, že by informace požadované navrhovatelkou představovaly informace o životním prostředí, článek 6 nařízení č. 1367/2006 neobsahuje žádné ustanovení, které by umožnilo vyloučit použití výjimky stanovené v čl. 4 odst. 3 prvním pododstavci nařízení č. 1049/2001.

15. Dále Komise – jelikož požadované informace předložila Spolková republika Německo – konzultovala pro účely čl. 4 odst. 5 nařízení č. 1049/2001 uvedený členský stát, který s jejich zpřístupněním nesouhlasil. Tento členský stát svůj nesouhlas odůvodnil s odkazem na výjimku stanovenou v čl. 4 odst. 3 prvním pododstavci nařízení č. 1049/2001. Spolková republika Německo konkrétně uvedla, že Komise ještě nepřijala rozhodnutí týkající se dotčených informací a že existuje velký tlak na vydání rozhodnutí ve stanovených lhůtách. Komise měla za to, že tyto důvody jsou *prima facie* relevantní.

Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

16. Podáním ze dne 31. října 2012 podala navrhovatelka u Tribunálu žalobu proti implicitnímu rozhodnutí Komise o zamítnutí přístupu.

17. V návaznosti na přijetí sporného rozhodnutí navrhovatelka upravila svá návrhová žádání v žalobě v prvním stupni tak, aby se týkala zrušení tohoto rozhodnutí.

18. Na podporu žaloby navrhovatelka uplatnila v podstatě dva důvody, z nichž první vychází z porušení čl. 4 odst. 3 nařízení č. 1049/2001 vykládaného ve spojení s čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1367/2006 a druhý vychází z porušení čl. 4 odst. 5 nařízení č. 1049/2001.

19. Tribunál v napadeném rozsudku žalobu zamítl jako neopodstatněnou a uložil navrhovatelce náhradu nákladů řízení.

Návrhová žádání účastnic řízení

20. Svým kasačním opravným prostředkem se navrhovatelka domáhá, aby Soudní dvůr zrušil napadený rozsudek, zrušil sporné rozhodnutí anebo podpůrně vrátil věc zpět Tribunálu a uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

21. Komise navrhuje, aby byl kasační opravný prostředek zamítnut a navrhovatelce byla uložena náhrada nákladů řízení.

Analýza kasačního opravného prostředku

22. Navrhovatelka na podporu svého kasačního opravného prostředku vznáší dva důvody, z nichž první vychází z nesprávného výkladu čl. 4 odst. 3 prvního pododstavce nařízení č. 1049/2001 vykládaného ve spojení s čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1367/2006 a druhý vychází z nesprávného výkladu čl. 4 odst. 5 nařízení č. 1049/2001.

K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastnic řízení

23. Navrhovatelka uvádí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, jelikož důvod pro odmítnutí přístupu uvedený v čl. 4 odst. 3 prvním pododstavci nařízení č. 1049/2001 vykládaném ve spojení s čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1367/2006 vyložil příliš extenzivně.

24. Uvádí, že Tribunál měl neprávem za to, že orgán může uplatnit tento důvod pro odmítnutí, pokud jde o dokument, „který se vztahuje k záležitosti, v níž orgán ještě nerozhodl“, a že jeho použití tedy není omezeno na dokumenty vypracované v rámci rozhodovacího procesu orgánu veřejné správy, ale vztahuje se rovněž na „dokumenty přímo související s otázkami projednávanými v uvedeném rozhodovacím procesu“ (body 87 a 88 napadeného rozsudku).

25. Navrhovatelka uvádí, že tento výklad, založený na judikatuře, která nespadá do oblasti přístupu k informacím o životním prostředí, je v rozporu s cílem sledovaným Aarhuskou úmluvou, a sice cílem spočívajícím v tom, aby byl rozhodovací proces orgánů veřejné správy v oblasti životního prostředí transparentní a veřejnosti bylo umožněno vykonávat vliv na tento proces. Podle navrhovatelky je důvod napadeného rozsudku, podle něhož je třeba v rámci správních postupů zajistit, aby mohly probíhat nenarušeně a chránit je před vnějšími tlaky (bod 81 napadeného rozsudku), s tímto cílem neslučitelný.

26. Podle navrhovatelky relevantní ustanovení Aarhuské úmluvy, a sice její čl. 4 odst. 4 písm. a), chrání nikoli celé správní řízení, ale pouze důvěrný ráz jednání. Pojem „řízení či postupy“ se týká pouze vnitřního konzultativního a rozhodovacího procesu tohoto orgánu, který se vztahuje k přijetí meritorního rozhodnutí, s vyloučením skutečností, na jejichž základě tento proces probíhá, které chráněny nejsou. Pouhá možnost, že toto zpřístupnění informací může vyvolat otázky a kritiky, nemůže podle navrhovatelky odůvodnit odmítnutí přístupu k dokumentům, jelikož tyto otázky a kritiky jsou vlastní cíli transparentnosti.

27. Komise si klade otázku ohledně přípustnosti prvního důvodu kasačního opravného prostředku. Zaprvé uvádí, že navrhovatelka v této fázi nemůže uplatnit údajnou neslučitelnost nařízení č. 1367/2006 s Aarhuskou úmluvou. Zadruhé Komise uvádí, že zamýšlí-li navrhovatelka uplatnit požadavek výkladu konformního s uvedenou úmluvou, jedná se o nový důvod, který navrhovatelka neuplatnila před Tribunálem.

28. Z meritorního hlediska Komise uvádí, že výklad čl. 4 odst. 3 prvního pododstavce nařízení č. 1049/2001 vykládaného ve spojení s čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1367/2006, který Tribunál použil v napadeném rozsudku, je správný. Komise má za to, že se pojem „řízení či postupy orgánů veřejné správy“ uvedený v čl. 4 odst. 4 písm. a) Aarhuské úmluvy neomezuje na proces jednání orgánů. Podle Komise, i když se takový dokument, jako je dokument, který je předmětem sporného rozhodnutí, týká nikoli vnitřních jednání orgánu veřejné správy, ale pouze toho, co sloužilo jako jejich základ, může být přístup k tomuto dokumentu zamítnut v souladu s čl. 4 odst. 4 písm. a) Aarhuské úmluvy.

K přípustnosti

29. Komise zpochybňuje přípustnost prvního důvodu kasačního opravného prostředku, uvádějíc, že argumentace vycházející z čl. 4 odst. 4 písm. a) Aarhuské úmluvy představuje nový důvod, které byl uplatněn poprvé ve fázi kasačního opravného prostředku.

30. Připomínám, že z ustálené judikatury vyplývá, že účastník řízení nemůže poprvé vznést u Soudního dvora důvod, který nevznesl u Tribunálu. V rámci kasačního opravného prostředku je pravomoc Soudního dvora v zásadě omezena na přezkum posouzení provedeného Tribunálem, týkajícího se důvodů, které před ním byly projednány. Toto omezení se však nevztahuje na argumenty, které představují pouze rozšíření argumentace již rozvinuté v řízení před orgánem v prvním stupni [7].

31. V projednávané věci navrhovatelka u Tribunálu uplatnila porušení čl. 4 odst. 3 prvního pododstavce nařízení č. 1049/2001 vykládaného ve spojení s čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1367/2006, přičemž uvedla, že důvody pro odmítnutí přístupu musejí být vykládány restriktivně. Navrhovatelka odkázala na účel nařízení č. 1367/2006, kterým je zajistit provedení Aarhuské úmluvy. Uvedla, že důvod uplatněný Komisí neumožňuje zamítnout přístup k informacím faktické povahy, které se netýkají rozhodovacího procesu *stricto sensu*, ale týkají se pouze skutkového základu tohoto procesu (viz zejména body 41 a 86 napadeného rozsudku).

7 — Rozsudek ze dne 10. dubna 2014, Areva a další v. Komise (C-247/11 P a C-253/11 P, EU:C:2014:257, body 113 a 114, jakož i citovaná judikatura).

32. V rámci prvního důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka vznesla podobné argumenty, když kromě toho uvedla, že výklad, který zastává, vyplývá rovněž z čl. 4 odst. 4 písm. a) Aarhuské úmluvy.

33. Poznamenávám, že navrhovatelka, jak vyplývá z jejích argumentů přednesených na jednání, neuplatňuje Aarhuskou úmluvu za účelem zpochybnění platnosti nařízení č. 1367/2006, což by skutečně změnilo rozsahu sporu, ale vychází pouze z požadavku na výklad tohoto nařízení, který by byl konformní s Aarhuskou úmluvou.

34. Vzhledem k tomu, že navrhovatelka v řízení v prvním stupni uplatnila porušení čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1367/2006, který provádí článek 4 Aarhuské úmluvy, příslušelo Tribunálu, aby uplatněné ustanovení nařízení vyložil s ohledem na relevantní ustanovení této úmluvy v souladu se zásadou výkladu konformního s mezinárodním právem [8].

35. Za těchto podmínek mám za to, že argument vycházející z čl. 4 odst. 4 písm. a) Aarhuské úmluvy představuje pouze rozšíření argumentace, kterou navrhovatelka již rozvinula v řízení v prvním stupni, vycházející z porušení čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1367/2006.

36. Z toho vyplývá, že první důvod kasačního opravného prostředku je přípustný.

K věci samé

– K povinnosti výkladu konformního s Aarhuskou úmluvou

37. Aarhuská úmluva, která byla schválena rozhodnutím 2005/370, představuje nedílnou součást unijního právního řádu. Evropská unie se tím, že se stala smluvní stranou Aarhuské úmluvy, zavázala zajistit v rámci působnosti unijního práva zejména přístup k informacím o životním prostředí v souladu s ustanoveními této úmluvy [9].

38. Za účelem splnění tohoto závazku unijní normotvůrce přijal dva akty, a sice směrnici 2003/4/ES [10] určenou členským státům a nařízení č. 1367/2006 týkající se orgánů a jiných subjektů Unie.

39. Vzhledem k tomu, že unijní normotvůrce zamýšlel zajistit slučitelnost unijního práva s Aarhuskou úmluvou tím, že přijal oba tyto akty, je třeba pro jejich výklad zohlednit znění a cíl této úmluvy [11].

40. Kromě toho poznamenávám, že je žádoucí zajistit soudržnost při výkladu obou těchto aktů – směrnice 2003/4 a nařízení č. 1367/2006 – v rozsahu, v němž provádějí tatáž ustanovení Aarhuské úmluvy. Je rozumné mít za to – ledaže by existovaly výslovné údaje v opačném smyslu – že unijní normotvůrce zamýšlel provést tuto úmluvu v unijním právu jednotně, jak pokud jde o členské státy, tak unijní orgány.

41. Poznamenávám, že účastnice řízení tyto úvahy přijaly. Komise ve své kasační odpovědi zejména připustila, že uplatněný důvod pro odmítnutí musí být vykládán s ohledem na čl. 4 odst. 4 písm. a) Aarhuské úmluvy a v souladu s čl. 4 odst. 2 písm. a) směrnice 2003/4.

8 — Rozsudek ze dne 10. září 1996, Komise v. Německo (C-61/94, EU:C:1996:313, bod 52). Viz bod 39 tohoto stanoviska.

9 — Rozsudek ze dne 19. prosince 2013, Fish Legal a Shirley (C-279/12, EU:C:2013:853, bod 35). V tomto smyslu viz rovněž rozsudky ze dne 22. prosince 2010, Ville de Lyon (město Lyon) (C-524/09, EU:C:2010:822, bod 36) a ze dne 14. února 2012, Flachglas Torgau (C-204/09, EU:C:2012:71, bod 30).

10 — Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 28. ledna 2003 o přístupu veřejnosti k informacím o životním prostředí a o zrušení směrnice Rady 90/313/EHS (Úř. věst. 2003, L 41, s. 26; Zvl. vyd. 15/07, s. 375).

11 — V tomto smyslu, pokud jde o směrnici 2003/4, viz rozsudky ze dne 14. února 2012, Flachglas Torgau (C-204/09, EU:C:2012:71, bod 40), jakož i ze dne 19. prosince 2013, Fish Legal a Shirley (C-279/12, EU:C:2013:853, bod 37).

– Pojem „řízení či postupy orgánů veřejné správy“

42. Článek 4 odst. 4 písm. a) Aarhuské úmluvy stanoví možnost zamítnout přístup k informacím o životním prostředí, je-li ohrožen důvěrný ráz řízení či postupů orgánů veřejné správy v případech, kdy právo stanoví tento důvěrný ráz. Tentýž [12] důvod pro odmítnutí stanoví čl. 4 odst. 2 písm. a) směrnice 2003/4.

43. Je nutno konstatovat, že znění obou těchto ustanovení vykazuje určité jazykové rozdíly. Pokud jde o závazné znění Aarhuské úmluvy, znění ve francouzském jazyce odkazuje na „délibérations des autorités publiques“, kdežto znění v anglickém jazyce používá výraz „proceedings [of public authorities]“, který lze pochopit širším způsobem.

44. Rovněž tak pokud jde o směrnici 2003/4, některé jazykové verze používají výraz odpovídající „délibérations“, případně „délibérations internes“ [13], kdežto jiné jazykové verze odkazují šíře na důvěrnost postupů či řízení, prací nebo procesních úkonů orgánu veřejné správy [14].

45. Aby bylo dotčené ustanovení, obsažené v Aarhuské úmluvě a v aktech provádějících tuto úmluvu do unijního práva, vykládáno jednotně, je třeba zohlednit kontext a účel těchto aktů [15].

46. Cílem Aarhuské úmluvy a směrnice 2003/4 je zajistit rozsáhlejší přístup veřejnosti k informacím o životním prostředí, přičemž se právo na přístup stanoví jakožto obecné pravidlo a možnost odmítnutí se omezuje na určité a jasně vymezené případy [16]. V těchto aktech je zakotvena zásada, podle které důvody pro odmítnutí přístupu musejí být vykládány restriktivním způsobem [17].

47. S ohledem na tento cíl pojem „řízení či postupy orgánů veřejné správy“ nelze podle mého názoru vykládat tak, že se vztahuje na celé řízení u orgánu veřejné správy. Takový příliš široký výklad by neumožnil vymezit rozsah dotčeného důvodu pro odmítnutí a vykládat jej restriktivním způsobem.

48. Jeví se mi, že volba užšího výkladu pojmu „řízení či postupy“, jak vyplývá zejména ze znění Aarhuské úmluvy ve francouzském jazyce, je podepřena přípravnými pracemi.

49. Obdobné ustanovení bylo uvedeno již v čl. 3 odst. 2 prvním pododstavci první odrážce směrnice 90/313/EHS [18], která sloužila jako vzor při přípravě Aarhuské úmluvy. Znění směrnice 90/313 ve francouzském jazyce odkazovalo na „délibérations“ [„jednání“] a tentýž výraz byl převzat do Aarhuské úmluvy. Autoři této úmluvy tedy učinili volbu spočívající v tom, že tento výraz nenahradí obecnějším výrazem.

12 — Článek 4 odst. 2 písm. a) směrnice 2003/4 používá obdobný výraz, a sice „důvěrnost“ řízení.

13 — Zejména verze ve francouzském jazyce, v německém jazyce (*Beratungen von Behörden*) a v italském jazyce (*deliberazioni interne delle autorità pubbliche*).

14 — Zejména verze v anglickém jazyce, litevském jazyce ([valdžios institucijų]procesinių veiksmų konfidencialumas), nizozemském jazyce (*handelingen van overheidsinstanties*) a polském jazyce (*poufność działań organów władzy publicznej*). Španělské znění směrnice 2003/4 (*procedimientos de las autoridades públicas*) se odchyluje od úředního překladu úmluvy (*deliberaciones de las autoridades públicas*).

15 — V unijním právu v případě rozdílů mezi různými jazykovými verzemi musí být dotčené ustanovení vykládáno podle celkové systematiky a účelu dotyčné právní úpravy. Viz zejména rozsudek ze dne 9. dubna 2014, GSV (C-74/13, EU:C:2014:243, bod 27).

16 — Bod 16 odůvodnění směrnice 2003/4.

17 — Článek 4 odst. 4 druhý pododstavec Aarhuské úmluvy a čl. 4 odst. 2 druhý pododstavec směrnice 2003/4.

18 — Směrnice Rady ze dne 7. června 1990 o svobodě přístupu k informacím o životním prostředí (Úř. věst. 1990, L 158, s. 56; Zvl. vyd. 15/01, s. 402).

50. Podle mého názoru úzký výklad dotčeného důvodu pro odmítnutí, který je omezen na „vnitřní“ postupy či řízení orgánu, může vycházet rovněž z analýzy uvedené v příručce k provedení Aarhuské úmluvy [19], která představuje vysvětlující dokument relevantní pro výklad této úmluvy, i když není nijak právně závazná [20].

51. Mám tak za to, že pojem „řízení či postupy“ musí být chápán tak, že se týká pouze fáze jednání v rámci rozhodovacích postupů, jak tomu nasvědčují výrazy použité ve znění Aarhuské úmluvy ve francouzském jazyce a ve verzích směrnice 2003/4 v německém, francouzském a italském jazyce.

52. V tomto ohledu poznamenávám, že je zajisté pravda, že Soudní dvůr již měl příležitost vykládat čl. 4 odst. 2 písm. a) směrnice 2003/4 z jiného hlediska ve věci, ve které byl vydán rozsudek Flachglas Torgau [21].

53. Soudní dvůr při výkladu podmínky, podle které musí být důvěrnost řízení u orgánů veřejné správy upravena v „zákonem stanovených případech“, rozhodl, že tato podmínka zejména vyžaduje, aby vnitrostátní právo jasně stanovilo dosah pojmu „řízení“ uvedeného v čl. 4 odst. 2 písm. a) směrnice 2003/4, který „odkazuje na konečné fáze rozhodování orgánů veřejné správy“ [22].

54. I když se Soudní dvůr v tomto rozsudku výslovně nevyjádřil k dosahu pojmu „řízení“, lze z něj podle mého názoru vyvodit, že tento pojem musí být jasně vymezen a nemůže pokrývat celé řízení u orgánu.

55. Ve svém stanovisku v téže věci měla generální advokátka Sharpston, která zdůraznila rozdíly mezi jazykovými verzemi, za to, že pojem „řízení u orgánů veřejné správy“ by se měl týkat pouze výměny stanovisek a diskuse o politických možnostech v kontextu rozhodovacích postupů [23]. Uplatnila tak restriktivní přístup zastávaný Komisí v této věci, založený na verzích směrnice 2003/4 ve francouzském a německém jazyce [24].

56. V rozsudku vydaném v návaznosti na rozsudek Flachglas Torgau [25], uplatněném navrhovatelkou, Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správní soud, Německo) vyložil dotčený důvod pro odmítnutí tak, že je omezen na proces jednání jako takový, a sice na vlastní proces úvah, s vyloučením informací představujících faktický základ přijatých rozhodnutí, které jsou chráněny pouze v případě, že z tohoto procesu jednání umožní vyvodit jasné závěry [26].

57. Navrhuji, aby Soudní dvůr v projednávané věci přijal v podstatě tentýž výklad. Takový přístup umožní zajistit soudržnost při výkladu téhož důvodu pro odmítnutí, který se na základě Aarhuské úmluvy použije jak na členské státy, tak na unijní orgány.

19 — Viz Stec, S., e.a., Casey-Lefkowitz, S., a Jendrośka, J., *The Aarhus Convention: An Implementation Guide*, Spojené národy, New York, Ženeva, 2000, s. 81. Podle této příručky „la convention d'Aarhus ne donne pas de définition des ‚délibérations des autorités publiques', mais l'une des interprétations est qu'il peut s'agir de délibérations concernant les opérations internes d'une autorité publique et non de délibération des autorités publiques sur des questions de fond relevant de leur domaine de compétence“ [„Aarhuská úmluva neposkytuje definici výrazu ‚řízení či postupy orgánů veřejné správy', ale jedním z možných výkladů je, že se může jednat o řízení či postupy týkající se vnitřních operací orgánu veřejné správy, a nikoli řízení či postupů orgánů veřejné správy týkajících se meritorních otázek spadajících do oblasti jejich působnosti“] (s. 74 znění ve francouzském jazyce). („The Convention does not define ‚proceedings of public authorities' but one interpretation is that these may be proceedings concerning the internal operations of a public authority and not substantive proceedings conducted by the public authority in its area of competence“). Totéž stanovisko je uvedeno ve druhém vydání příručky (s. 86 znění v anglickém jazyce). Viz dokument dostupný na internetové stránce http://www.unece.org/environmental-policy/conventions/public-participation/aarhus-convention/key-guidance-material.html.

20 — Rozsudek ze dne 19. prosince 2013, Fish Legal a Shirley (C-279/12, EU:C:2013:853, bod 38).

21 — Rozsudek ze dne 14. února 2012 (C-204/09, EU:C:2012:71).

22 — Rozsudek ze dne 14. února 2012, Flachglas Torgau (C-204/09, EU:C:2012:71, bod 63).

23 — Stanovisko generální advokátky Sharpston ve věci Flachglas Torgau (C-204/09, EU:C:2011:413, bod 83).

24 — Stanovisko generální advokátky Sharpston ve věci Flachglas Torgau (C-204/09, EU:C:2011:413, bod 81). V této věci německá vláda tvrdila, že pojem „řízení“ zahrnuje výměnu stanovisek v mezirezortním řízení, ale nezahrnuje údaje nebo statistiky, které slouží jako základ pro tuto výměnu stanovisek a pro vyplývající rozhodnutí.

25 — Rozsudek ze dne 14. února 2012 (C-204/09, EU:C:2012:71).

26 — Rozsudek ze dne 2. srpna 2012, 7 C 7.12, body 26 a 27 (ECLI:DE:BVerwG:2012:020812U7C7.12.0).

58. Je zajisté pravda, že není vyloučeno, že unijní zákonodárce při provádění právního pojmu, na který se vztahuje mezinárodní závazek, zohlední zvláštnosti fungování Unie, které může být odlišné od fungování členského státu [27]. V projednávané věci však neshledávám, proč by takové zvláštnosti mohly odůvodnit výklad pojmu „řízení“ odlišný od výkladu vyplývajícího ze směrnice 2003/4.

59. Jak jsem již uvedl, čl. 4 odst. 3 první pododstavec nařízení č. 1049/2001, vykládaný ve spojení s čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1367/2006, musí být vykládán v souladu s čl. 4 odst. 4 písm. a) Aarhuské úmluvy.

60. Výjimka týkající se žádostí o přístup k informacím stanovená v těchto ustanoveních unijního práva tak musí být chápána tak, že se týká důvěrnosti „řízení u orgánů veřejné správy“ a vztahuje se na informace, jejichž zpřístupnění může ohrozit důvěrnost procesu jednání v rámci rozhodovacích postupů. Takový úzký výklad vylučuje *a priori*, jak uvádí navrhovatelka, informace, které představují pouze skutkový základ, z něhož vychází proces přijetí rozhodnutí.

61. Jsem si vědom skutečnosti, že se tento výklad odchyluje od znění čl. 4 odst. 3 prvního pododstavce nařízení č. 1049/2001, který se týká jakéhokoli „dokumentu, který orgán vypracoval k vnitřnímu použití nebo který obdržel a který se vztahuje k záležitosti, v níž orgán ještě nerozhodl“ [28].

62. To vyplývá ze skutečnosti, že unijní normotvůrce, který provedl Aarhuskou úmluvu ve vztahu k unijním orgánům prostřednictvím nařízení č. 1367/2006, učinil volbu neprovádět důvody pro odmítnutí obsažené v této úmluvě, ale odkázat na nařízení č. 1049/2001, které nepoužívá tutéž terminologii [29].

– Analýza konstatování Tribunálu

63. Kritiky uvedené navrhovatelkou se týkají jednak bodů 80 až 82 a jednak bodů 87 až 89 napadeného rozsudku.

64. V bodech 79 až 85 napadeného rozsudku Tribunál přezkoumal argument navrhovatelky, podle něhož transparentnost a účast občanů zahrnují možnost uvádět kritiky a otázky týkající se správnosti údajů, přičemž nebezpečí těchto kritik tedy nemůže představovat důvod pro odmítnutí přístupu k informacím (bod 79 napadeného rozsudku).

65. V tomto ohledu Tribunál rozhodl, když vycházel z judikatury týkající se čl. 4 odst. 2 a 3 nařízení č. 1049/2001 [30], že si dotčené správní řízení zasluhuje zesílenou ochranu, jelikož by přístup k informacím, které s ním souvisejí, umožnil dotyčným osobám, aby se pokusily vykonávat vliv na řízení, a je tedy třeba tato správní řízení chránit před vnějšími tlaky, aby nebyl ohrožen nerušený průběh diskuzí (body 80 až 81 napadeného rozsudku).

66. Poznamenávám, že tuto právní argumentaci, která v plném rozsahu platí v oblasti kontroly spojování podniků, jíž se týká rozsudek Švédsko v. MyTravel a Komise [31] citovaný Tribunálem, nelze bezvýhradně použít v oblasti přístupu k informacím o životním prostředí.

27 — Unie v prohlášení uloženém podle článku 19 Aarhuské úmluvy zejména s ohledem na tyto zvláštnosti uvedla, že „orgány Společenství budou provádět úmluvu v rámci svých stávajících a budoucích pravidel o přístupu k dokumentům a dalších příslušných pravidel právních předpisů Společenství v oblasti, na kterou se úmluva vztahuje“. Viz rovněž rozsudek ze dne 16. července 2015, ClientEarth v. Komise (C-612/13 P, EU:C:2015:486, body 40 a 41).

28 — Druhý pododstavec téhož odstavce, který v projednávané věci uplatněn není, se týká přístupu k „dokumentu, který obsahuje stanoviska pro vnitřní použití v rámci porad a předběžných konzultací uvnitř daného orgánu“.

29 — Někteří autoři v době provádění Aarhuské úmluvy poukázali na to, že nařízení č. 1049/2001 obsahuje prvky, které nejsou v souladu s uvedenou úmluvou. Viz Krämer, L., „Access to Environmental Information in an Open European Society – Directive 2003/4“, *College of Europe Research Papers*, 5/2003, s. 28.

30 — Rozsudek ze dne 21. července 2011, Švédsko v. MyTravel a Komise (C-506/08 P, EU:C:2011:496, body 86 a 87), jakož i stanovisko generální advokátky Kokott v této věci (C-506/08 P, EU:C:2011:107, body 65 až 67).

31 — Rozsudek ze dne 21. července 2011 (C-506/08 P, EU:C:2011:496).

67. Jak správně uvedla navrhovatelka, samotným cílem Aarhuské úmluvy a legislativních aktů provádějících tuto úmluvu do unijního práva je zajistit větší transparentnost při správě a poskytnout veřejnosti přístup k informacím v oblasti životního prostředí, aby jí byla poskytnuta možnost vyjádřit své obavy [32].

68. V oblasti, které se týká Aarhuská úmluva, tedy správa nemůže uplatňovat možnost uvádět kritiky a pokoušet se o ovlivnění rozhodovacího procesu jakožto důvod pro odmítnutí přístupu k informacím.

69. Z toho vyplývá, že v rozsahu, v němž Tribunál konstatoval, že požadované informace spadají do oblasti, které se týká Aarhuská úmluva a nařízení č. 1367/2006, nemohl vycházet z úvahy vyplývající z jiné oblasti činnosti Unie, podle níž správní činnost Komise musí být podobně jako v soudních řízeních chráněna za účelem zajištění [33] nerušeného průběhu diskuzí (bod 81 napadeného rozsudku), protože tím by se dopustil nesprávného právního posouzení.

70. Kromě toho ani důvod uplatněný Tribunálem v bodě 82 napadeného rozsudku, podle něhož správní činnost nevyžaduje tak rozsáhlý přístup k informacím jako legislativní činnost, nelze použít v oblasti, které se týká Aarhuská úmluva. Cílem této úmluvy je totiž zvýšit transparentnost hlavně v kontextu správní činnosti, přičemž výkon legislativních pravomocí je z její působnosti vyloučen [34].

71. Důvody uvedené v bodech 80 až 82 napadeného rozsudku jsou tedy neslučitelné s cíli Aarhuské úmluvy a nařízení č. 1367/2006 a porušují zásadu restriktivního výkladu důvodů pro odmítnutí přístupu k informacím, která je uvedena v čl. 4 odst. 4 druhém pododstavci Aarhuské úmluvy a v čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1367/2006.

72. Dále Tribunál v bodech 86 až 89 napadeného rozsudku přezkoumal argument navrhovatelky, podle něhož požadované informace nespadají do oblasti působnosti uplatněného důvodu pro odmítnutí, jelikož nelze mít za to, že se týkají samotného rozhodovacího procesu, ale týkají se pouze skutkového základu uvedeného procesu (bod 86 napadeného rozsudku).

73. V tomto ohledu Tribunál uvedl, že orgán může s odkazem na čl. 4 odst. 3 první pododstavec nařízení č. 1049/2001 odepřít přístup k dokumentu, „který se vztahuje k záležitosti, v níž orgán ještě nerozhodl“, přičemž použití tohoto výrazu podle něj umožňuje uplatnit toto ustanovení na dokumenty, které přímo souvisejí s otázkami projednávanými v rozhodovacím procesu (body 87 a 88 napadeného rozsudku).

74. Tribunál konstatoval, že tak je tomu v případě sporných informací, neboť jde o údaje, které členské státy musejí předat Komisi za účelem výpočtu bezplatných povolenek na emise skleníkových plynů v souladu s článkem 11 směrnice 2003/87 a článkem 15 rozhodnutí 2011/278/EU [35]. Uvedené informace tedy „přímo souvisely s otázkou přezkoumávanou v rámci rozhodovacího procesu“, a tedy „se vztahovaly k záležitosti, v níž orgán ještě nerozhodl“ (body 89 a 90 napadeného rozsudku).

75. Poznamenávám, že úvahy Tribunálu nezohledňují skutečnost, že výjimka týkající se žádostí o přístup k dokumentům stanovená v čl. 4 odst. 3 prvním pododstavci nařízení č. 1049/2001 musí být v oblasti, které se týká Aarhuská úmluva a nařízení č. 1367/2006, vykládána restriktivně a s ohledem na taxativní seznam důvodů pro odmítnutí, který tato úmluva stanoví.

32 — Viz bod 9 odůvodnění Aarhuské úmluvy, bod 1 odůvodnění směrnice 2003/4 a bod 2 odůvodnění nařízení č. 1367/2006.

33 — Ve stanovisku citovaném Tribunálem měla generální advokátka Kokott za to, že správní řízení, zvláště v oblasti kontroly spojování podniků, si zaslouží ochranu před vnějšími tlaky, a to obdobně jako soudní činnost. Viz stanovisko generální advokátky Kokott ve věci Švédsko v. MyTravel a Komise (C-506/08 P, EU:C:2011:107, body 65 až 67).

34 — I když unijní normotvůrce učinil volbu rozšířit smluvní režim rovněž na legislativní činnost Unie. Viz čl. 2 odst. 2 druhý pododstavec Aarhuské úmluvy a bod 7 odůvodnění nařízení č. 1367/2006.

35 — Rozhodnutí Komise ze dne 27. dubna 2011, kterým se stanoví přechodná pravidla harmonizovaného přidělování bezplatných povolenek na emise platná v celé Unii podle článku 10a směrnice 2003/87 (Úř. věst. 2011, L 130, s. 1).

76. V souladu s čl. 4 odst. 4 písm. a) Aarhuské úmluvy lze žádost o informace o životním prostředí zamítnout v případě ohrožení „důvěrného rázu řízení či postupů orgánů veřejné správy v případech, kdy vnitrostátní právo stanoví tento důvěrný ráz“. Podle mého názoru musí být tento důvod pro odmítnutí chápán tak, že se vztahuje na proces jednání v rámci rozhodovacích postupů, a nevztahuje se na celé správní řízení [36].

77. S ohledem na tento důvod pro odmítnutí stanovený v Aarhuské úmluvě je výklad čl. 4 odst. 3 prvního pododstavce nařízení č. 1049/2001, který použil Tribunál v bodech 87 až 90 napadeného rozsudku, příliš extenzivní, neboť se uplatní potenciálně na jakýkoli dokument, který se vztahuje k záležitosti, v níž orgán veřejné správy ještě nerozhodl [37].

78. Tribunál tak porušil zásadu restriktivního výkladu důvodů pro odmítnutí, uvedenou v čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1367/2006, jakož i povinnost výkladu konformního s Aarhuskou úmluvou [38].

Dílčí závěr

79. Ze všech uvedených důvodů mám za to, že Tribunál vycházel v bodech 80 až 90 napadeného rozsudku z nesprávného výkladu čl. 4 odst. 3 prvního pododstavce nařízení č. 1049/2001, vykládaného ve spojení s čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1367/2006.

80. Podle mého názoru je tedy třeba napadený rozsudek zrušit, aniž je nezbytné přezkoumávat druhý důvod kasačního opravného prostředku.

K důsledkům zrušení napadeného rozsudku

81. Podle čl. 61 odst. 1 statutu Soudního dvora Evropské unie zruší-li Soudní dvůr napadené rozhodnutí, může vydat sám konečné rozhodnutí ve věci, pokud to soudní řízení dovoluje.

82. Domnívám se, že tato podmínka je v projednávané věci splněna.

83. Navrhovatelka svůj návrh na zrušení sporného rozhodnutí u Tribunálu založila v podstatě na dvou důvodech, z nichž první vychází z porušení čl. 4 odst. 3 nařízení č. 1049/2001, vykládaného ve spojení s čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1367/2006.

84. Z bodů 76 až 78 tohoto stanoviska vyplývá, že tento důvod je třeba přijmout.

85. Jak správně uvedla navrhovatelka ve své žalobě a v úpravě žaloby, které předložila v řízení v prvním stupni, Komise porušila čl. 4 odst. 3 nařízení č. 1049/2001 vykládaný ve spojení s čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1367/2006, jelikož měla za to, že se na požadované informace vztahuje důvod pro odmítnutí spočívající v nebezpečí vážného ohrožení rozhodovacího procesu Komise.

86. Pokud jde o žádost o přístup týkající se informací o životním prostředí ve smyslu čl. 2 odst. 1 písm. d) nařízení č. 1367/2006, mezi účastnicemi řízení je nesporné, že tento důvod pro odmítnutí musí být s ohledem na čl. 4 odst. 4 písm. a) Aarhuské úmluvy chápán tak, že je jeho cílem ochrana důvěrného rázu řízení či postupů orgánu veřejné správy.

36 — Viz bod 60 tohoto stanoviska.

37 — Poznamenávám, že v novější judikatuře týkající se přístupu k informacím o životním prostředí Tribunál použil podstatně striktnější výklad tohoto ustanovení nařízení č. 1049/2001. Viz rozsudek ze dne 20. září 2016, PAN Europe v. Komise (T-51/15, nezveřejněný, EU:T:2016:519, body 30 až 37).

38 — Viz bod 39 tohoto stanoviska.

87. Komise přitom v projednávané věci neprokázala, jak by přístup k informacím, které představují pouze skutkový základ jejího budoucího rozhodnutí, a sice údajům předaným Spolkovou republikou Německo, nezbytným pro výpočet bezplatných povolenek na emise skleníkových plynů v souladu s článkem 11 směrnice 2003/87 a článkem 15 rozhodnutí 2011/278, mohl ohrozit proces jednání vztahující se k přijetí tohoto rozhodnutí.

88. Úvahy použité Komisí ve sporném rozhodnutí, vycházející z toho, že sdělení uvedených informací v plném rozsahu by veřejnosti umožnilo vznést otázky nebo uvést kritiky týkající se informací předaných členskými státy, přičemž by hrozilo, že bude narušen rozhodovací proces, že dojde k průtahům v tomto procesu a bude narušen dialog mezi Komisí a členskými státy, nejsou relevantní s ohledem na účel jak nařízení č. 1367/2006, tak Aarhuské úmluvy, kterým je zvýšit transparentnost správní činnosti v oblasti životního prostředí.

89. Kromě toho sporné rozhodnutí v rozporu s čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1367/2006 blíže neuvádí, zda se požadované informace vztahují, či nevztahují k emisím vypouštěným do životního prostředí a nezohledňuje veřejný zájem na zpřístupnění [39].

90. Pokud jde o veřejný zájem, poznamenávám, že jedním z cílů práva na přístup k informacím o životním prostředí je zajistit veřejnosti informovanost o otázkách životního prostředí a umožnit jí, aby vyjádřila své obavy. Jak přitom správně uvádí navrhovatelka ve své replice v prvním stupni, to, že veřejnost případně poukáže na možné chyby v údajích členských států, umožní Komisi, aby lépe splnila svou funkci stanovenou v čl. 15 odst. 1 rozhodnutí 2011/278.

91. Konečně poznamenávám, že není relevantní, že žádost o přístup pochází v projednávané věci od podniku, který je sám osobou, na kterou se vztahuje režim bezplatných povolenek. Právo na přístup k informacím o životním prostředí je zaručeno každé fyzické nebo právnické osobě, aniž tyto osoby musí prokazovat svůj oprávněný zájem [40]. Případná existence takového zájmu je tedy irelevantní. Kromě toho, i když má navrhovatelka jakožto příjemce povolenek zvláštní zájem na tom, aby informace použité k výpočtu povolenek byly správné, není vyloučeno, že tento zájem je v souladu s veřejným zájmem na tom, aby Komise přijala rozhodnutí týkající se životního prostředí na základě přesných a aktualizovaných informací.

92. V důsledku toho je třeba první žalobní důvod přijmout a sporné rozhodnutí zrušit, aniž je nezbytné přezkoumávat druhý žalobní důvod, vycházející z porušení čl. 4 odst. 5 nařízení č. 1049/2001.

93. Posledně uvedené ustanovení každopádně v projednávané věci nepředstavuje skutečně autonomní důvod pro odmítnutí, který by mohl odůvodnit zachování sporného rozhodnutí v platnosti. Nesouhlas vyjádřený Spolkovou republikou Německo na základě čl. 4 odst. 5 nařízení č. 1049/2001 je totiž odůvodněn rovněž ochranou rozhodovacího procesu Komise stanovenou v čl. 4 odst. 3 prvním pododstavci téhož nařízení (bod 127 napadeného rozsudku).

39 — V blízkém kontextu, týkajícím se přístupu k informacím ohledně prodeje povolenek na emise skleníkových plynů, viz stanovisko generální advokátky Kokott ve věci Ville de Lyon (C-524/09, EU:C:2010:613, body 69 až 74). Poznamenávám, že čl. 4 odst. 2 druhý pododstavec směrnice 2003/4 vylučuje možnost uplatnit důvod pro odmítnutí týkající se důvěrnosti řízení u orgánů veřejné správy, pokud se žádost o přístup týká informací o emisích. I když nařízení č. 1367/2006 takové omezení neobsahuje, mám pochybnosti, pokud jde o to, že by se Komise mohla ve stejné situaci účelně dovolávat tohoto důvodu, jelikož členské státy takovou možnost nemají.

40 — Bod 8 odůvodnění směrnice 2003/4. Viz rozsudky ze dne 19. prosince 2013, Fish Legal a Shirley (C-279/12, EU:C:2013:853; bod 36) a ze dne 6. října 2015, East Sussex County Council (C-71/14, EU:C:2015:656, bod 56).

Závěry

94. S ohledem na předcházející úvahy navrhuji, aby Soudní dvůr:

— zrušil rozsudek Tribunálu Evropské unie ze dne 11. prosince 2014, Saint-Gobain Glass Deutschland v. Komise (T-476/12, nezveřejněný, EU:T:2014:1059);

— zrušil rozhodnutí Komise ze dne 17. ledna 2013 (GestDem 3273/2012) týkající se částečného odmítnutí žádosti o přístup k dokumentu, který Spolková republika Německo předala Komisi v rámci řízení o přidělování povolenek na emise skleníkových plynů, uvedeného v článku 10a směrnice 2003/87/ES, a

— Evropské komisi uložil náhradu nákladů obou řízení.